

UK FOTO

9 ZK. 2026KO ABUSTUA

DOAKO ALDIZKARIA

**UK FOTO ALDIZKARIAK
KOMUNIKABIDE ONENAREN
2026KO CEF SARIA JASO DU**

**PACO FARERO:
LASAITASUNA BERE BEGIRADAN**

**LEKU LILUGARRIAK:
CONSUEGRA, ERRALDOIEN LURRA**

Kafetegia

GOXO BREAK

Ogidenda

IMPRIME

DECORA

REGALA

ALBUMES

CALENDARIOS

FELICITACIONES

GRANDES
IDEAS

FOTOS QUE SE **SALEN**

- Imprimimos todo lo que se te ocurra
- A un precio ajustado y justo
- Asesoramiento muy pro y cercano
- Con calidad top y la última tecnología

Y AHORA TAMBIEN TEXTIL
Cuadrillas Hosteleria Empresa Regalos

Camisetas, polos, sudaderas, tote bags...

AURKIBIDEA

4

EDITORIALA

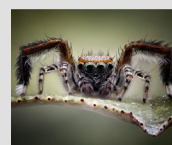
5

FOTOLIGA ETA ERRONKAK: 2026KO MARTXOA-EKAINA

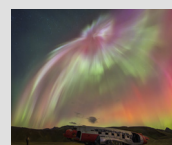
14

ARGAZKIGINTZAKO EUSKAL LIGA 2026.
INDAR HANDIAGOZ ITZULTZEN GARA!

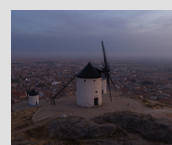
16

PACO FARERO: LASAITASUNA BERE BEGIRADAN

22

LEKU LILUGARRIAK: CONSUEGRA, ERRALDOIEN LURRA

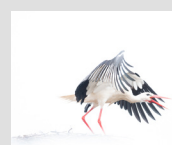
24

BAZKIDEAREN TXOKOA: AMADA TERRADILLOS,
PAISIAZ HARATAGO,

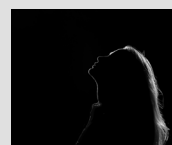
36

ARGAZKI TEKNIKA: KLABE ALTUKO ARGAZKIGINTZA,
ARGIA PROTAGONISTA

28

ARGAZKI TEKNIKA: KLABE BAXUKO ARGAZKIGINTZA,
ARGIAREN ETA ITZALAREN INDARRA

29

TOKIKO MERKATARITZA: FOTO SAMAR.
ARGAZKIGINTZAZ HITZ EGITEKO LEKU SAKRATUA

34

ZER EGOSTEN DA UK FOTON?

ukfotoelkartea.org

@uk_foto_elkartea

UK FOTO

UK FOTO ELKARTEA

Koordinatzailea

Luis Labeaga

Editoriala

Luis Labeaga

Erredaktoreak

Patxi Pérez
Óscar Merino
Ander Moreno
Luis Labeaga
Rubén Quintano

Edukien hautaketa

Ángel Cerezo
Patxi Pérez

Laguntzaileak

Servicios de traducción de
la mancomunidad de Uribe Kosta

Diseinua

Bego Belón

Azaleko argazkia

Paco Ferrero

Iradokizunen postontzia eta
harpidetzak:

revistaukfoto@gmail.com

UK FOTO doako eta irabazi-asmorik gabeko aldizkaria da.

Eskubide guztiak erreserbatuak. Debatuta dago artikulua edo argazkien erreproduzio osoa edo partziala egitea, edozein modutara, non eta egileek ez duten berariazko idatzizko baimena ematen. Iritziak, iruzkinak eta oharak sinatzaileen erantzukizun eskusiboa dira. Horrela adierazi ezean, UK Fotok ez du nahitanahiez bere laguntzaileen iritzia partekatzen.

EDITORIALA

BEGIRATZEAREN garrantzia

Primeran gogoratzen dut denon artean alabari Nikon reflex kamera xume bat oparitzea erabaki genuen eguna, bere berrogeigarren urtebetetzean. Ez zen kamera hutsa bakarrik; asmo-adierazpen sotil moduko bat ere bazen. Hunkitu egin zen, bagenekien. Arretaz heldu zion, harekin eraiki zezakeena nolabait sumatuko balu bezala, eta konbentziturata esan zuen argazkigintza-ikastaro batean izena emango zuela. Ia hamar urte igaro dira, eta Nikon kamera zahartu egin da nirekin, ez nire alabarekin. Ni naiz erabiltzailea. Eta nire alabak irudiren bat ikusten duen bakoitzean, irribarre goxo eta burlati batekin esan ohi du: Zer argazki politak egiten dituen nire kamerak! Eta "nire kamera" hori azpimarratu egiten du. Esaldi horrek jarraitu egiten nau etengabe; izan ere, ez du esaten nik argazki onak egiten ditudanik, kamerak egiten dituela baizik, BEGIRATZEAK, itxaroteak, erabakitzeak ia baliorik izango ez balute bezala. Objektua, eta ez subjektua, nahikoa balitz bezala. Biak dira ezinbestekoak. Saiatu naiz, guraso asko bezala, zaletasuna nire lau seme-alabetako bati kutsatzen. Alferrik. Motxila sorbaldan hartuta, kamera baten pisuarekin, objektibo pare batekin, tripodearekin, iragazkiekin eta bateriekin ateratzen ikusi arren, ez dute jakin-minik sentitzen. Harridura-miresmena moduko bat sentitzen dute, kasurik onenean. Ez dute ulertzen zertarako balio duen horrek guztiak, mugikorrak keinu azkar, garbi, berehalakoan egiten badu guztia. Klik xume bat. Eta, egia esan, nahiko ondo egiten du. Mugikorra, beraientzat, beste kontu bat da. Beren bizitzaren luzapen naturala da. Non dauden, norekin, zer jaten duten, nola sentitzen diren kontatzeko balio du. Galdetzeko, baliozkotzeko,

etenik gabe partekatzeko balio du. Argazkigintza ez da helburu bat, bitarteko bat baizik. Komunikazio-hizkuntza gisa hartzen dute, azkarra, eraginkorra eta funtzionala. Whatsapp bidez paisaia polit bat bidaltzen badizute, ez da argia berezia delako edo konposizioak zerbait iradokitzen duelako, hau esan nahi dizutelako baizik: hemen nago. Eta hori aski zaie.

Kamerak, aldiz, exijitu egiten du. Gelditzera behartzen du, jarraibideak irakurtzera, irakats diezazuten onartzera, huts egitera, errepikatzen; presa zigortzen du, eta ez du berehalakoa ulertzen. Eta agian horregatik ez zaie gustatzen. Izan ere, gaur egun, bat-batekoa izateko diseinatzen da guztia, eta argazkia fasekako prozesu gisa ulertuta -Paco Farerok dioen slow foto hori- ia anomalia bat gertatzen da. Gazteek ez dute hautatzen, ez dute baztertzen, denak balio die KOMUNIKATZEN badu. Guk, aldiz, zalantzan jarraitzen dugu, hautatzen, baztertzen, argazki bakoitzak existitzeko eskubidea irabazi beharko balu bezala. Hala ere, ezin dut pentsatu ez dagoela zereginik. Agian, kontua ez da haiei teknika irakastea, ezta sentsore baten kalitatea edo objektibo baten argitasuna azpimarratzea ere. Agian beren munduaren parte den etengabeko azkartasun horretan urradura txiki bat eragitea izango da kontua. Edo tailer batera gonbidatzea, apur bat motelago BEGIRATZEN ikas dezaten. Eta horretarako, ez dago deskarga dezaketen aplikaziorik. Penagarria. Bitartean, nire motxila bakarrik eramaten jarraitu beharko dut, oraindik ez baitakit nola urratu berehalakotasun hori.

Luis Labeaga

FOTOLIGA ETA ERRONKAK: 2026KO MARTXOA EKAINAK

Zero Gravity.

(Jorge Suárez, Fotoliga 2026ko martxoa)
800 mm, 1/500s, f16, ISO 400

Apilado 3 imágenes

Hipnosis.

(Borja Yuste, Fotoliga 2026ko martxoa)
550 mm, 1/2500s, f7.1, ISO 2500

Bailarina del espejo.

(Mary Luz Duque, Fotoliga 2026ko apirila)

330 mm, 1/400s, f14, ISO 800

Cenit

(Borja Yuste, Fotoliga 2026ko apirila)
500 mm, 1/5000s, f8, ISO 3200

El Señor de la ventisca (*Miguel Garrido*, Fotoliga 2026ko maiatza) 312 mm, 1/2500s, f6.3, ISO 3200

El arte del antojo

(*Ricardo Vázquez*, Fotoliga 2026ko maiatza)
25 mm, 1/200s, f11, ISO 200 - FLASH

El árbol que desafío al cielo (*Ricardo Vázquez*, Fotoliga 2026ko ekaina) 14 mm, 0.8s, f5.6, ISO 200

Reflejos del alma

(*Mary Luz Duque*, Fotoliga 2026ko ekaina)

600 mm, 1/1600s, f16, ISO 2000

El naufragio de la embarcación (*Juan Antonio Balbas*, 2026ko Erronka: Uretako ibilgailuak) 96 mm, 1/500s, f8, ISO 250

Centinelas del Cantábrico (*Jorge Suárez*, 2026ko Erronka: Uretako ibilgailuak) 28 mm, 1/60s, f7.1, ISO 400

Sóñar entre paginas (Agate Zubia, Fotoliga 2026ko apirila) 18 mm, 1/125s, f14, ISO 100

Rojo en Canfranc (Ángel María Cerezo, Fotoliga 2026ko ekaina) 16 mm, 1/200s, f8, ISO 64

Aroma que cala.

(Luis Labeaga, Fotoliga 2026ko martxoa)
25 mm, 1,6s, f9, ISO 100

La Roda

(Antxon Álvarez, 2026ko Erronka: Uretako ibilgailuak)
24 mm, 1/2500s, f11, ISO 400

Rumbo al néctar (*José Ignacio Arce*, Fotoliga 2026ko maiatza) 105 mm, 1/1250s, f2.8, ISO 500

Martin (*Eder Seara*, Fotoliga 2026ko apirila) 300 mm, 1/200s, f16, ISO 800

El Rincón (*Santi Villanueva*, Fotoliga 2026ko apirila) 46 mm, 1/15s, f5.1, ISO 800

Callejeando (*Elisenda Vallejo*, Fotoliga 2026ko martxoa) 20 mm, 1/250s, f7.1, ISO 100

ARGAZKIGINTZAKO EUSKAL LIGA 2026.

Indar handiagoz itzultzen gara!

OSCAR MERINO, 2026KO EKAINAK 1

2025eko edizioa irabazi ondoren -duela gutxi Eder Searak jaso du saria-, parte hartu duten UK FOTOk bazkideek 2026ko VII. edizioari ekin diote iaz lortutako maila bikaina ez zela kasualitatearen emaitza izan erakutsiz, baizik eta etengabeko lanaren emaitza, argazkigintzarako grina handia eta kalitate artistikoaren aldeko apustu irmoa.

Aurten UK FOTOk 21 bazkide dira hilero argazkiak bidaltzea erabaki dutenak. Urtero bezala, elkarte bakoitzeko 3 argazki onenek bakarrik puntuatzen dute sailkapen orokorrerako. Guztira 17 elkarte eta 150 argazkilari inguruk parte hartzen dute.

Lehenengo hiru hilabeteetan (martxoan, apirilean eta maiatzan) oso emaitza nabarmenak lortu dira. Martxoan, gure bazkideetako batek lehen postua lortu zuen, denboraldia hasi zenetik UK FOTO maila gorenean kokatuz. Apirilean beste bazkide batek lortu zuen lehen postua, taldearen forma bikaina berretsiz. Maiatzan, UK FOTOk ordezkarien lehia-maila altuari eutsi zitzaion, eta merezimenduzko bosgarren postua lortu zen, argazkigintzako Euskal Ligaren ezaugarri

nagusia Euskadi osoko argazkilariak aurkeztutako lanen kuantitate eta kalitate handia baita.

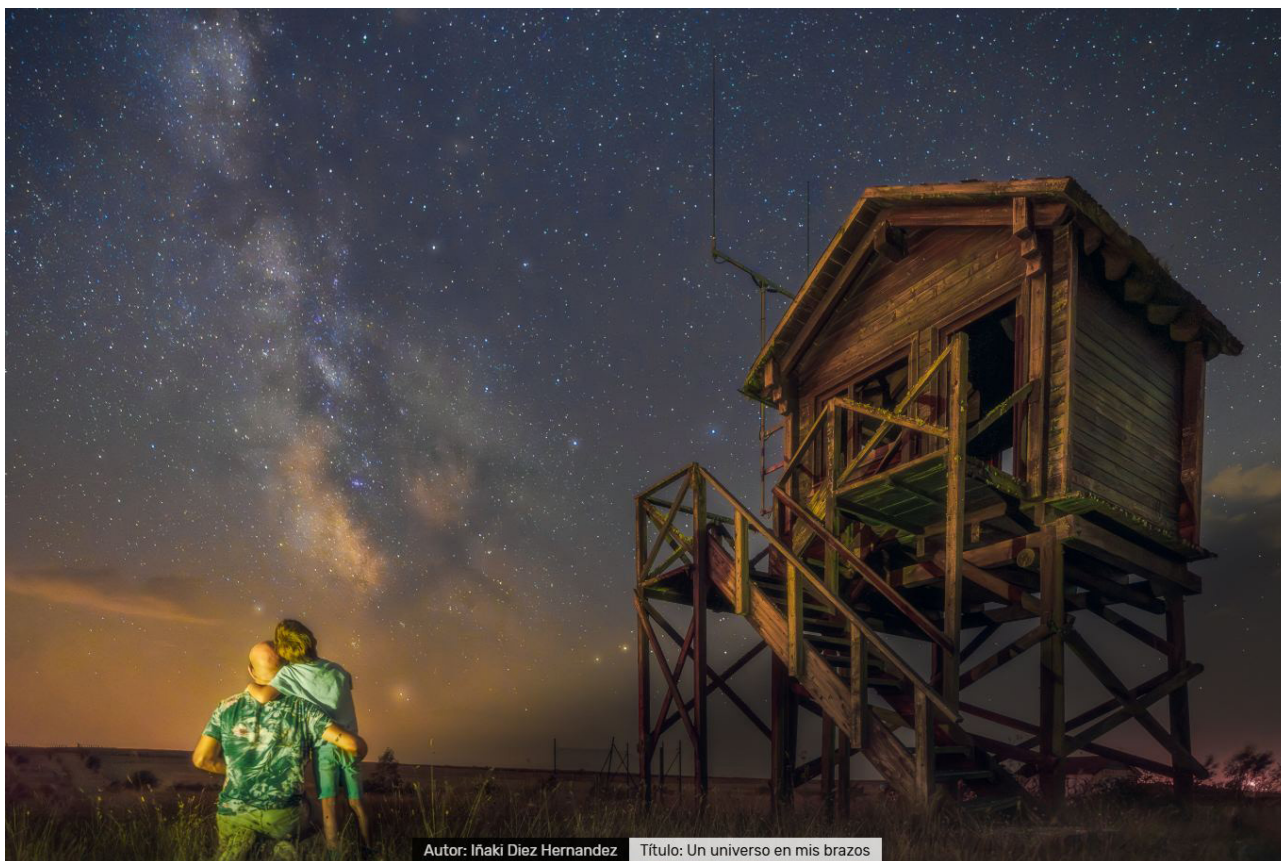
Emaitza horiek gure elkartearen indarra eta erregulartasuna islatzen dute, urtetik urtera hazten jarraitzen baitu. Hilero lortutako posizioak alde batera utzita, garrantzitsua da azpimarratzea gure bazkideek askotariko lanak aurkezteko duten gaitasuna, sormenezkoak eta teknikoki sendoak, euskal panoramako argazki-hitzordu ospetsuenetako batean lehiatzeko gai direnak. VII. edizio honen hasiera bikainari esker, baikortasunez eta itxaropenez aurre egin ahal izango diegu datozen hilabetei. Lehen emaitzen arabera, UK FOTO euskal argazkigintzako erreferentziatzko elkarten artean dago berriz ere.

Ziur gaude pilatutako esperientzia, bazkideen arteko etengabeko ezagutza-trukea eta kalitatezko irudiak ikasten eta sortzen jarraitzeko ilusioa direla gure elkartearen arrakasta azaltzen duten gakoetako batzuk. Ahalegintzen jarraitu beharko dugu. Aurrera, lagunak!

Autor: Jorge Suárez Reinaldo Título: Guardiania

Jorge Suárez Reinaldo. Martxoko lehen sailkatua

Iñaki Díez Hernández. Apirileko lehen sailkatua

Fernando Salcedo Salcedo. Maiatzeko bosgarren sailkatua.

PACO FARERO

LASAITASUNA BERE BEGIRADAN

LUIS LABEAGA. 2026KO APIRILAK 24

Argazkilari batzuk irudiaren atzetik ibiltzen dira, eta beste batzuk, nola edo hala, irudia noiz iritsiko zain. Paco Farero, ziurrenik, bigarren talde horretakoa da. Ez anbizio-faltagatik, ezta gutxiagorik ere, baizik eta ikasi duelako —denbora, kilometro eta itxaronaldi isilen bidez— paisaia-argazkilaritza ez dela “klik” perfektua egiteko lasterketa, baizik eta entzuteko, agertzeko eta begien aurrean gertatzen denarekiko errespetuz jokatzeko ariketa geldoa. Eta argazkilaritza ulertzeko modu

horrek, ia munduan egoteko moduaren luzapen gisa, bere ibilbide osoa biltzen du.

51 urte ditu, Madrilgoa da, eta bizitzaren erdia darama Manzanares el Realen, granitozko mendilerroak egunero istorio desberdinak xuxurlatzen dituela dirudien leku horretan, haizeak minutu gutxitan aldatzea aldatzen duen tokian, eta ziurrenik gaur egun bere lana definitzen duen sentiberatasun hori fintzen hasi zen lekuan. Kosta egiten zaio bere buruaz hitz egitea —itzulingururik gabe aitortzen du—, baina, hala egiten duenean, pertsona metodiko, lasai, bere buruarekin zorrotz eta, batez ere, jakin-min sakonekoa eta koadrikulatu samarra dela sumatzen du. Beharbada nahasketa horrek, itxuraz kontraesankorra dirudienak, azaltzen du zergatik erabaki zuen ingeniari-tza-ikasketak zituen norbaitek, une jakin batean, egonkortasuna alde batera utzi eta argazkigintzaren ziurgabetasunean erabat murgiltzea.

Ez zen bide predestinatua izan, ez baitzen oinordetutako kamerarik izan, ezta goiz transmititutako guraso-zaletasunik ere. Argazkia pixkanaka iritsi zen, zaratarik egin gabe, lehenik familia- eta bikote-bidaletako kide gisa, ondoren beste zaleekin irteerak partekatzeko aitzakia gisa. Irteera horietan bere lagun Fusky ezagutu zuen, eta ondoren, Nightcolours-en gaueko argazkilaritza-tailerrak antolatzeko elkartu zen. Hortik aurrera, ikaskuntzak, praktikak eta esperientziak egin zuten gainerakoa. Gaur egun, hamabost urte baino gehiagoko ibilbide profesionalaren ondoren, eta hamarkada batean horretan eksklusiboki aritu ondoren, bere lana prestakuntzaren, argazki-bidaien

eta bere filosofia laburbiltzen duen ideia oso zehatz baten ingurukoa da: *"slow foto"*. Horrez guztiaz gain, Farero Canonen enbaxadorea da Espainian, naturako lehiaketaren bat irabazi du, liburua idatzi du: **Fotografiar Islandia**; bi zuhaitz landatu dituela dio, eta bi seme-alaba zoragarri eta izugarri zoriontsu egiten duen emaztea dituela. Ezin da gehiago eskatu, non sinatu behar da.

Bainabere *"slowfoto"* filosofiarekin transmititzen duena ulertzera iritsi baino lehen, berak denborarekin moldatu duena, bere BEGIRATZEKO moduan gelditzea komeni da (maiuskulaz). Izan ere, Farero ez da paisaiei argazkiak ateratzera mugatzen; ahal duen neurrian, haiek sentitzen saiatzen da bere kamerari sakatu aurretik. Oso oso sinple adierazten du eta txundituta uzten du edonor: *"inguratzen nauen natura erretratatzan saiatzen naiz, maitasunez begiratuz, koloreak 'ateraz', eta bere aparteko edertasuna erakutsiz"*. Zalantzarik gabe, asmo-adierazpen bat da, naturaren aurrean jartzen baita, ez konkistatzaile gisa, baizik eta interprete anonimo gisa.

Oso zorrotza da bere konposizioekin. Garbiak dira, zuzenak eta alferrikako artifiziorik gabeak. Ez dute teknikarik ikusgarri egin nahi, nahiz eta teknika hor egon, sendoa eta ondo landua, baizik eta funtsezkoaren bidez emozionatzea bilatzen dute. Eta, hala ere, berak onartzen du ez dela beti erraza: aurpegi eta giza keinurik gabeko paisaian bakea, hotza edo ezustea bezalako sententzioak transmititzea etengabeko erronka zaila da. Beharbada horregatik azpimarratzen du hain garrantzitsua dela botoiari sakatu aurreko prozesuan geratzea, behatze-denbora horretan, non dena hasten baita forma hartzen.

Zerbaitek bere lana, bere paisaiak definitzen baditu, hori etenaldi hori da, hain zuzen ere. Farerok berari funtzionatzen diona proposatzen du: gelditu, BEGIRATU, testuingurua ulertu. Bere *"slow foto"* ez da teknika bat, ez moda bat, ezta bere esperientziaren emaitza den metodo bat ere; jarrera pertsonal bat da, presarik gabe, berehalako emaitzak lortzeko presiorik gabe eta irudi ikusgarri

eta perfektuarekiko obsesiorik gabe argazkigintzara hurbiltzeko modu bat iradokitzen duen filosofia bat. Izan ere, ez du inolako arazorik aitortzeko badirela kokaleku batzuk non kamera ere ez duen ateratzen; izan ere, arrazoia edozein dela ere, une horretan ez diote ezer transmititzen edo, kontrara, hainbeste hunkitzen dute non nahiago duen han egotea besterik gabe, paisaiaren edertasunaz %100ean gozatuz. Baina argazkiak ateratzea erabakitzen duenean, edo berak definitzen duen bezala *"botoitxoari ematea"* erabakitzen duenean, aurretiko denbora asko alda daiteke: minutu gutxi batzuetatik hasi eta ordubete osora arte ingurua zeharkatzen eman dezake, bilatzen, probatzen eta, azken finean, sentitzen. *"Garrantzi handiagoa ematen diot aurrekoari bitartekoari edo ondorenari baino"*, adierazi du. Esaldi horrek laburbiltzen du bere lan egiteko moduaren zati handi bat eta bere ikasleei beti transmititzen saiatzen dena.

Filosofia hori hezitzaile gisa ere erabiltzen du. 6.000 ikasle baino gehiagok parte hartu dute haren

ikastaro eta bidaietan, eta guztietan saiatzen da eskaintzen duen esperientzia ez dadin izan ezagutza teknikoak soilik eskuratzea baino gehiago. Parte hartzen dutenek zerbait sakonagoa sentitzea interesatzen zaio, bizipenarekin, partekatutakoarekin zerikusia duen zerbait, azaltzeko zaila den lotura horrekin, batzuetan pertsona batek baino gehiagok leku desberdinetatik paisaia berari aurre egiten diotenean sortzen dena. Eta akats bera ikusten du maiz: teknikarekiko eta, bereziki, errebelatzeko gehiegizko interesa. Argazkilarik askok — paisaian bereziki — azken emaitza perfektzionatzen ematen dute denbora gehien, edozein edizio-programa menderatzen, eta ahaztu egiten dute argazkia askoz lehenago hasten dela, BEGIRADAN. Berak anbiguotasunik gabe planteatzen du: aldeztu aurreko prozesua, norberak zer kontatu nahi duen eta nola kontatu nahi duen erabakitzen duen une hori, uste ohi dena baino askoz ere erabakigarriagoa da. Bere irakaspenen zutabea da.

Azpimarratzen du BEGIRADA hori irakastea dela seguruenik zailena,

ez baitago soilik ezagutzen mende, baizik eta askoz eztaba daezinagoa den zerbaiten mende: esperientzia pertsonala, kultura-ondarea, egoera emozionala... Argazkilari bakoitzak bere bidea du, eta Fareroren asmoa ez da berea inposatzea, partekatzea baizik. *"Nik neurea kontatzen dut"*, dio, bidezidorrik ez dagoela eta denbora —hain baliotsua eta gutxi baloratua— ikaskuntzaren funtsezko zatia dela jakitun.

Paisaiarekin duen lotura, gainera, erabat kontzientea da. Bere irudietan giza presentzia ia erabat ez agertzea ez da kasualitatea, nahita hartutako erabakia baizik; izan ere, haren ustez paisaiak izan behar du protagonista, eta pertsonak sartzeak zentzua du soilik bestela transmititzen zaila izango litzatekeen ekarpenen bat egiten duenean: eskala, emozioa edo testuingurua. Oreka horretan,

delikatua eta batzuetan ikusezina, bere argazkien indarraren parte da.

Noski, hautu horrek galderak ere sortzen ditu. Giza istorioetan, sozialarekin eta kulturalarekin lotzen diren kontakizunetan, giza elementua alde batera uzteak ez al du mugatzen haren gaitasun narratiboa? Berak onartzen du beste diziplina batzuk esploratu dituela —argazkilaritza sozialetik hasi eta bidaietara arte— eta, testuinguru jakin batzuetan, giza edo kultur elementuak txertatu dituela. Baina, oraingoz bederen, paisaia da oraindik ere bere lur naturala. Ez eszenatoki gisa, baizik eta helburu gisa. *"Argazkiz argazki"*. Hemen ageri da gaur egungo argazkigintzan gehien errepikatzen den gaietako bat: errepikapena; izan ere, Farerok argazkiratzen dituen leku edo paisaia asko hamaika aldiz jaso dira, antzeko angelutatik, antzeko

baldintzetan, ordu urdinean edo urrezko orduan. Zer zentzu du orduan argazkiak ateratzen jarraitzeak? Nola justifikatzen da itxuraz ezer berririk eskaintzen ez duen irudi bat?, galdetu diogu. Fareroren erantzunak, beste behin ere, txundituta utzi gaitu bere sinpletasunagatik: *"Ez ditut zertan justifikatuegitegintzaren argazkiak"*. *"Ez dut paisaia-argazkilaritza iraultzea bilatzen, ez moldeak haustea, ez inori ezer erakustea"*. Ikusten duenaren eta sentitzen duenaren argazkiak ateratzen ditu, eta hori, bere horretan, nahikoa da. Batzuetan, oso erabiliak diren konposizioak saihesten saiatzen da, beste batzuetan ez. Momentuaren, lekuaren, eszenarekin ezartzen duzun loturaren arabera da dena.

Pretentsio-falta hori da, ahulezia izatetik urrun, hain zuzen ere, askatasunez, loturarik gabe, lan egiteko aukera ematen diona. Ez du etengabeko presiorik sentitzen *"argazki desberdina"* aurkitzeagatik, ezta kosta ahala kosta nabarmentzeko tentsiorik ere. Eta argi azaltzen du: *"Argazki onaren bilaketa horrek ez nau pozten eta ez naiz horren bila aritzen"*. Jarrera apal eta zintzo horrek haize freskoa dakar, gutxienez.

15 urteren ondoren, agian horregatik jarraitzen du Farerok gozatzen. Izan ere, ez du argazkia helmuga bihurtu, prozesu zirrargarria da beretzat. Ez baitu bere ibilbidea irudi ikonikoetan neurtzen, bizitako esperientzietan baizik. Izan ere, berak ironiaz dioen bezala, bere argazkirik onena jada egin izan balu, ziurrenik aurrera jarraitzeko zentzua galduko zukeen. *"Dagoeneko ahalik eta argazkirik onena lortu izan banu, bitako bat, edo hilda egongo nintzateke, edo ego izugarria izango nuke eta inork ez ninduke jasango"*.

Bere ibilbidean, leku batzuek zirrara berezia eragin diote. Mundu erdian zehar bidaiatu badu ere —eta hala jarraitzen du—, bada bat bere diskurtsoan behin eta berriz agertzen dena: Islandia. Berrogei bidaiaria baino gehiagok eta lehen aipatutako liburuak arlo profesionaletik haratago doan harremana bermatzen dute. Fareroren ustez, lurralde bizia da, aldakorra, aurreikus

ezina, meteorologia eragozpena ez den lekua, zure sormenerako aliatua baizik. Ia adikzio gisa deskribatzen du: behin bisitatzen duenak itzuli egin nahi izaten du. Eta ez da zaila ulertzen zergatik. Ur-jauziak, glaziarak, sumendiak, aurora borealak... baina, batez ere, minutu gutxitan eraldatzeko ahalmen paregabea. *"Hori urrea da argazkilariarentzat"*, adierazi du. Inoiz errepikatzen ez den ingurunea.

Baina lekuetatik, bidaietatik eta paisaietatik harago, bada bere bizitzan mugarrria ezartzen duen erabaki bat: ingeniaritza utzi eta argazkigintzan aritzea. Erabaki arriskutsua, baina gauzak ulertzeko duen moduarekin guztiz koherentea. Egonkortasuna ziurgabetasunaren truke aldatzea, bulegoa paisaiaren truke, aurreikusgarritasuna etengabeko ustekabearen truke. Oso gauza zehatzarengatik egin omen zuen: bidaiatzeko, pertsonak ezagutzeko, haiekin egoteko, *"dakidanapurra"* erakusteko—adieraziduapaltasunez—eta argazki batetik askoz harago grabatuta geratzen diren uneak partekatzeko aukerarengatik. Bere lana ez da postalak egitea, esperientziak sortzea baizik. Eta agian hor dago guztiaren gakoa. Bere ibilbidea

nolabaiteko distantziaz behatzen denean, sentsazioa da argazkigintza, Farerorentzat, aitzakia bat dela leku jakin batzuetan egoteko, egoera jakin batzuk bizitzeko, beste pertsona batzuekin eta, azken batean, bere buruarekin konektatzeko. Irudiak emaitza dira, bai, baina ez azken helburua.

Zintzotasun hori da, hain zuzen ere, bere lanaren oinarria. Ez dago artifiziorik, ez dago faltsutasunik, ezta zerbait etengabe frogatzeko beharrik ere; denborarekin eraiki den BEGIRATZEKO modu bat dago, akatsekin, ikaskuntzekin eta pazientzia dosi handi batekin. Horregatik, bere argazkiek ez dute berehala harritzea bilatzen, pixka bat gehiago geratzeko baizik. Gelditzera, behatzera eta goatzera gonbidatzen dute, ikuslearekin izandako elkarriketa isil txikien antza baitute.

Paco Fareroren proposamena ia kontrakulturala da. Lasaitasunaren aldeko apustua, sinpletasunarena, emaitzaren gainetik esperientziarena... ez da ohikoa. Eta, hala ere, horixe da, hain zuzen ere, bere lanari zentzua ematen diona. Bere argazkigintzak ez du hainbeste hitz egiten ikusten dugunaz, baizik eta ikusteko dugun moduz. Eta *"nola"* horretan gauza asko sartzen dira: pazientzia, emozioa, zalantza, jakin-mina, baita isiltasuna ere. Eta hor, BEGIRADAK sentitzen duenarekin bat egiten duen eremu intimo horretan, Paco Farerok argazkiak egiten jarraitzen du, lasaitasunez, zaratarik gabe, bai baitaki garrantzitsuena ez dela lehenengo iristea, benetan iristea baizik. Bere *"slow photo"* bere bizitza-filosofia da. UK FOTOK eskertzen dizu zure BEGIRADA gurekin partekatzeko.

pacofarero.com

@paco_farero

Libro: *Fotografiar Islandia (2020)*

LEKU LILUGARRIAK:

CONSUEGRA, erraldoien lurra

RUBÉN QUINTANO, 2026KO MAIATZAK 17

Consuegrara joango gara (TOLEDOTik 67 km-ra). Historia, gastronomia, tradizioak eta paisaia iradokitzaileak nahasten dira han, eta Gaztela-Mantxako agertoki ikonikoenetako bat sortzen da. Baina, guztiaren gainetik, bada eskualdeko txoko hau definitzen duen zerbait: bertako erraldoiak.

Consuegratik gertu gaudenean, zerbaitek ematen digu arreta. Ortzi-mugan Mantxako paisaiaren monotonia hausten duten siluetak agertzen hasten dira. Haize-errotak muino gainean azaleratzen dira erraldoi mugiezinak bailiran, eta mendez mende paisaia zaintzen dutela dirudi. Irudi horrek garai batera garamatza; zaldunen, hautsezko bideen eta ezinezko kontakizunen garaira.

Kareztatutako gorputz biribila duten erroten aurrean, saihestezina da On Kixote eta hark irudikatutako erraldoien aurkako borroka ezinezkoa gogoratzea. Agian horregatik, distantziatik begiratuta, fantasia paisaia honetatik nola sortu zen ulertzen da.

Baina Consuegrara iritsi ginen argazkigintzaren bidez leku horren esentzia atzemateko asmoz.

Argazkiak ateratzeko unerik onena

Paisaiaren argazki guztietan ia beti bezala, saihestu egin behar dira ordu zentralak, ez argiaren gogortasunagatik bakarrik, baita udako hilabeteetan lor daitezkeen tenperatura altuengatik ere.

Esperientziarik onena goizean goiz iristen da. Zorte pixka batekin, ia ez da bisitaririk izango eta Calderico muinoa isiltasunean zeharkatzeko aukera izango da, errotez ia erabateko bakardadean gozatuz. Ilunabarreko giroa oso bestelakoa da, zerua kolore

gorrixka eta arrosa ikusgarritz betetzen baitu. Hala ere, bikote eta bidaiari asko goraino igotzeko une aproposa ere bada, bistak miretsi eta eguzkia Mantxako lautadaren gainera nola erortzen den goatzeko.

“*La Muelako gazteluko harresietatik, erroten lerrora begira, inguruan duten Mantxako paisaiaren ikuspeirik onenetako bat dago.*”

Aholku teknikoak

Argazkiei dagokienez, erroten oinetan dauden fokuei arreta jartzea komeni da. Gaueko argiztapenak lekuari izaera ematen dion arren, konposizio jakin batzuetan edo erakusketa luzeetan ere biziagia izan daiteke.

Agertoki horretan, edozein fokal erabil daiteke. Errotak Mantxako paisaiaren zabaltasunarekin integratzea ahalbidetzen duten angelu handietatik hasi eta, behar adina urrunduz, hegalekin lerrotatuz eguzkiarekin edo ilargiarekin jolasteko aukera zabaltzen duten teleobjektiboetara arte. Baliabide interesgarri eta iradokitzailea. Eguna haizetsua bada eta hegalek mugitzen badira, tripode bat eta dentsitate neutroko iragazki bat (ND) erabili beharko dira desenfokatutako hegalek mugimendua atzemateko, errotaren gorputz zilindrikoa garbi mantentzen den bitartean.

Aparkalekua eta sarbidea

Consuegra turismorako oso ondo prestatutako helmuga da eta hainbat aparkaleku ditu muinoaren oinean. Bertatik eroso joan daiteke errotetara eta La Muelako gaztelura.

Gaztelura bisita egitea ere oso gomendagarria da. Erdi Aroko gotorleku hau norbere kabuz edo bisita gidatuen bidez bisita daiteke, aldez aurretik Consuegrako turismoko orri ofizialean erreserba eginda. Orrialde honetan bertan, lo egiteko, jateko eta bisitatzeko lekuak aurki ditzakegu.

Orrialde honetan, lo egiteko, jateko eta bisitatzeko lekuak aurki ditzakegu.

(consuegra.es)

BAZKIDEAREN TXOKOA:

AMADA TERRADILLOS, PAISIAZ HARATAGO

LUIS LABEAGA. 2026ko maiatzak 7

Ezagutzen ditut kamerez, objektiboez, sentsoreez edo edizio-programez zehaztasun ia kirurgikoz etengabe hitz egiten duten argazkilariak. Beste batzuek, aldiz, argazkilaritzaz hitz egiten dutenean, neurtzeko askoz zailagoa den zerbaitez hitz egiten dute. Eguraldiaz. Lasaitasunaz. Arnasa hartu beharraz. Pertsona batek, ia konturatu gabe, munduari BEGIRATZEKO modu propio bat aurkitzen duenean ageri den babesgune atsegin moduko hori. Amada Terradillos entzuteak sentsazio horixe sortzen du. Argazkigintza ezer frogatzeko erabiltzen ez duen pertsona batena, eguneroko zarataren erdian bere burua topatzea beste helbururik ez duen pertsonarena.

El Pocillo

Bere historia fotografikoa, beste askorena bezala, ez zen asmo artistiko handiekin hasi, ezta argazkilari profesional bihurtzeko gazteen ametsarekin ere. Hainbestetan gertatzen den bezala, askoz modu errazagoan eta hurbilagoan hasi zen guztia. 2009an bere lanarekin lotutako ikastaro batek ustekabeko atea ireki zion. Urte horretara arte kamera konpaktu bat erabiltzen zuen beste jende askok bezala, oroitzapenei, familiako une garrantzitsuei edo betikotzea merezi zuten paisaiei argazkiak ateraz. Baina 2009ko ikastaro hartan zerbait desberdina aurkitu zuen. Irudi bakoitzaren atzean ezagutza eta erabakiak zeudela ohartu zen. Kamerak haren atzean zegoenari obeditu ziezaiokeela. Itxuraz teknikoak ziren kontzeptuak, hala nola eremu-sakonera edo obturazio-abiadura, ez zirela datu soilak, baizik eta emozioak eta BEGIRATZEKO moduak adierazteko tresnak. Hasiera berri bat ireki zioten aurkikuntzak izan ziren, eta arakatu nahi zuen mundu bat zabaldu zioten. Eta horretara animatu zen.

Berak hala azaltzen du, aurkikuntza haren lehen une hura ezin hobeto adierazten duen argitasunarekin. *"Ezagutza gutxi batzuekin nik kamerarekin nahi nuena egin nezakeen, jada ez zen kamera ni menperatzen ninduen"*. Agian hortxe hasi zen guztia. Ez zaletasuna bakarrik, baizik eta argazkigintzarekiko harreman askoz intimoagoa. Oraindik ikasteko asko zegoela sentitu zuen. Sentimendu horrek, desanimatu beharrean, indarra eman zion. Handia gainera, bere bilakaeraren etengabeko motorretako bat izan dela baitirudi. Izan ere, elkarriketa osoan zehar Amadak zerbait transmititzen badu, hori apaltasuna da. Benetako umiltasuna, behartzen ez diren horietakoa. Formakuntzaz, lantegiez, erreferenteez, lankideez, etengabeko ikaskuntzaz mintzo da, argazkigintza inoiz erabat amaitzen ez den bidea dela ederki dakienak bezala. Eta ispilurik gabeko Olympus a erosi zuen.

Amadak arazorik gabe onartzen du Internet izan zela berelehen maisuetakobat. Bereziki Dzoom(dzoom.org.es/) orria dakar gogora, erreferentzia baita akademia tradizionaletatik urrun argazki-lengoaia ezagutzen hasi ziren zaletu askorentzat. Baina Interneten ikastea oso hotza da eta berehala agertu zen beste behar humanoago bat. Partekatzea. Bakarrik ibiltzeari uztea, motxila eta Olympus bizkarrean zintzilik dituela.

Argazkigintzak zerbait paradoxikoa du: askotan

bakardadea bilatzera behartzen du hobeto BEGIRATZEKO, baina, aldi berean, oso lotura sendoak sortzen ditu argiaren aurrean gelditzeko modu bera partekatzen duten pertsonen artean. Horregatik hasi zen Amada aurrez aurreko tailerren bila, eta, azkenean, ezagutza teknikoak baino askoz gehiago aurkitu zituen. Komunitatea aurkitu zuen. Elkarriketak. Adiskideak. Erreferenteak. Berezik gogoratzen ditu Chavi Nández, Photolocus-en (photolocus.net/shop/), eta Fernando Sanchoyarto, Kantabriako Argazkilaritza Eskolan, non tailerretan parte hartu baitzuen Europako mendietan. Argazkigintza ikasteko lekuak ere askoz errazagoa eta baliotsuagoa den zerbaitekin nahasten ziren. Kezka berberak dituzten pertsonak ezagutzea.

Ez da harritzekoa UK FOTO elkarteaz galdetzean, lehen erantzunak ez izatea kamerekin edo erakusketekin zerikusirik. Aipatzen duen lehenengo gauza, hain zuzen ere, giza harremanak dira. *"Ekarpen handiena egin didana komunitate baten parte izatea izan da"*, adierazi du Eta ziur aski hortxe dago argazki-elkarte askoren benetako gakoetako bat. Lehiaketa, tailer edo irteeretatik harago, topagune txiki gisa funtzionatzen dute, nolabaiteko sentsibilitatearekin BEGIRATU edo hori egiten ikasi behar duten pertsonentzat.

Amada *"motibazio gutxi samarrekin"* sentitzen zen une pertsonal batean iritsi zen UK FOTO elkartera. Dramatismorik gabe dio, ia-ia kasualitatez, baina zintzotasun horrek bere izaerari buruz asko esan nahi du. Izan ere, pertsona batzuek beren bizitzari argia ematen dioten emaitzak baino ez dituzte erakusten, eta beste batzuek nekearen, zalantzaen edo higaduraren etapak ere badirela ulertzen dute. Agian horregatik dira egiazkoak haren erantzunak.

Bere eremu naturala paisaia-argazkigintza izan zen azkenean, nahiz eta berehalako hautua ez izan. Hasieran, berak aitortzen duen bezala, *"denetik pixka bat"* egiten zuen. Baina denborarekin ulertu zuen zer argazkigintza motak sentiarazten zuen ondoen. Eta lotura hori azaltzean, berriro ageri da irudi hutsetik harago doan

Anaga

zerbait. *"Naturarekin kontaktuan egoteko aukera ematen zidan, argia ederrena den uneetan; une horiek argazkietan jasotzeak engantxatu egiten nau eta izan nitzakeen arazo guztiak ahaztarazten zizkidan"*.

Oso kontzeptu argigarria dago zure esaldian. *"Arazoak ahaztu"*. Beharbada argazkigintzatik kanpoko jende askok pentsatzen du paisaia-argazkilari batek leku ikusgarriak edo zeru perfektuak baino ez dituela bilatzen. Baina, egia esan, askotan, bilatzen dena beste zerbait da. Etenaldi mental bat. Barne-ahots moduko bat, egunsentian itsasoaren aurrean zaudenean edo mendi baten gainean argia nola aldatuko den zain zaudenean soilik agertzen dena. Terapia bat.

Bere kasuan, gainera, badirudi paisaiarekiko harreman emozional hori lasaitasunez bete dela urteen poderioz, aitortzen baitu hasieran ia antsietatez bizi zuela egunsenti edo ilunabar bakoitzean bertan egoteko beharra. Argi jakin bat galtzea zerbait errepikaezina galtzea balitz bezala. Orain, ordea, azaldu du, argazkiak ateratzera atera ezean, uneaz gozatu besterik ez duela egiten, ez dela larritzen. Bilakaera horrek asko esaten du obsesio tekniko eta kontenplatzearen plazera orekatzen ikasi duen argazkilari bati buruz.

Paisaia bere lurralderik intimoena izan arren, beste diziplina batzuez ere jakin-minez hitz egiten du. Lore-makroa xehetasun txikienetara zabaltzen den leiho delikatu

txiki baten moduan agertzen da; azkenaldian, berriz, elizetako sabaian eta freskoen argazkigintzak piztu dio interesa. Interesgarria da ikustea hainbeste urte argazkiak egiten daramatzan norbaitek oraindik ere bere arreta pizten duten gai berriak aurkitzen dituela. Ez da erraza. Agian etengabeko jakin-min hori da Amadak sormenez ez aspertzeko duen sekretuetako bat.

Bidaiatzeak ere leku garrantzitsua betetzen du bere argazkian. Baina bidaiak ulertzeko duen modua gaur egun hain ohikoa den irudi-bildumazaletasun konpultsibotik urruntzen da berriro. Bisitatzen dituen tokietako milaka argazkietako bat aldeztetik ikusi ez izana ezinezkoa dela onartzen du, baina modu automatikoa ez erreproduzitzen saiatzen da. *"Paisaia horiei nire BEGIRADAREKIN argazkia ateratzen saiatzen naiz"*, azaldu du.

Zintzoa da. Izan ere, seguruenik ia dena dagoeneko argazkiratua izan da. Mendiak, itsaslabarrak, ur-jauziak, hiriak, basoak, hondartzak. Orduan, galdera ez da leku bat lehenago argazkiratua izan den ala ez, baizik eta pertsona bakoitzak bere bizitzako une jakin batean leku horrekin zer harreman ezartzen duen. Hain zuzen ere, elkarriketako galderarik konprometituenetako bat gaur egungo paisaiaren ikusizko saturazioaren ingurukoa da. Amadaren erantzunak bere lana intelektualki justifikatzeko edozein saiakera saihesten du. *"Ez dut ezer*

Fitz Roy-La Patagonia

Otertind-Senja

justifikatu beharrik; niretzat argazkigintza zaletasuna da", adierazi du naturaltasunez. Ikasgai garrantzitsua da, edozein jarduera sortzaile adierazpen transzendental bihurtzea derrigorrezkoa dirudien garai hauetan. Eta ez da horrenbestekoa. Berak argazkiak egiten ditu gustatzen zaiolako. Zoriontsu egiten duelako. Bidaiatzea eta BEGIRATZEA bere buruaren parte direlako, bere askatasunaren parte, argazkigintza ulertzeko duen modu duinaren parte.

Bere erreferenteen artean, bere formazioan garrantzitsuak izan diren hainbat argazkilari aipatzen ditu: Javier de la Torre eta Jesús M. García Floresetik hasi eta Juan Pablo de Miguelera arte; azken horrek, dirudienez, eragin berezia izan du konposatzeko eta editatzeko duen moduan. Argazkilari miretsiei buruz ari denean, erreberentzia-tonua saihesten du. Esker onetik eta ikaskuntzaren esperientzia zehatzetik egiten du hori. Eta argazki-edizioari buruzko hausnarketa egiten badu, bere jarrera orekatua eta zentzuzkoa da berriz ere. Bere ustez, edizioak ez du argazki txar bat ordezkatzeko, baina dagoeneko existitzen dena bultzatzeko aukera ematen du. *"Edizioak eragiten du argazkilari bat baino gehiago dauden irteera batean, oso antzeko argazkiak izan arren, emaitzak guztiz desberdinak izatea"*. Baieztapen hori eztaba daezina da.

Interesgarria da, halaber, nola egiten dion aurre estilo pertsonalaren auziari. Ez du ziurtatzen halakorik duenik. Ez du bere burua autore guztiz ezagun gisa definitzen. Hala ere, aipatu du pertsona batzuek esan diotela beren argazkiak identifikatzen zituztela sinadura ikusi beharrik gabe. Ez dirudi Amada originaltasunak obsesionatzen duenik.

Adimen artifiziala (AA), jakina, ezinbestean ageri da elkarriketan. Bere erantzunak berriz ere ihes egiten du muturreko jarreretatik. Alde batetik, AAK gauza asko eraldatuko dituela ulertzen du, eta dagoeneko edizio-tresnetan eskaintzen abantaila praktikoak ere aitortzen ditu. Baina, aldi berean, oso argi uzten du inoiz ezingo duela ordezkatu fisikoki paisaia baten aurrean egotearen esperientzia emozionala. Tinkoa da egunsenti edo ilunabar baten aurrean sentitzen duen emozio ordezkazekin horretaz hitz egiten duenean. Izan ere, azkenean, paisaiaren argazkia ez datza soilik irudi ederrak ekoiztean, baizik eta une jakin batzuk intentsitate bereziz bizitzean. Eta hori ezin du inongo algoritmok sortu.

Bidaiaren, itxaronaldiaren eta naturaren aurrean fisikoki egotearen defentsa lasaian zerbait guztiz gizatiarra sumatzen da, Amadarentzat argazkia mundua deskubritzera irteteko aitzakia balitz bezala. Agian horregatik bere leku kutunetako bat ez da Indiako txoko urrun bat, ezta Himalaiako mendi bat ere, askoz hurbilago dagoen zerbait baizik. El Pocillo, Castro Urdialesen. Leku horretara askotan itzultzen da, itsasoaren ondoan egon behar duelako. Bada zerbait ederra eguneroko paisaiekiko fideltasun horretan. Izan ere, gure bizitzako argazkirik garrantzitsuenak ez dira beti sortzen aparteko eszenatokietan. Batzuetan etxetik oso gertu jaiotzen dira, gure parte diren lekuetan.

Amestutako bidaiez hitz egiten duen bitartean,

Sunwapta Falls

Dolomitak aipatzen ditu, urtero atzeratzen jarraitzen duen helmuga hori. Eta, beharbada, azken irudi horrek nahiko ondo laburbiltzen du elkarriketa osoa. Argazkigintza ez da lorpen itxien bilduma gisa ulertzen, baizik eta zabalik jarraitzen duen maleta gisa. Zintzilik dauden argi-zerrenda amaigabea balitz bezala, ibili beharreko bideena eta oraindik nonbait zain dauden egunsentiena.

Amada Terradillosek sentsazio barea uzten du, ia beroa. Argazkigintza leku garbi batetik, artifizio eta handikeriarik gabe ulertzen duen norbaitekin hitz egin izanaren sentsazioa. Oraindik ere itsasoaren aurrean hunkitzeko gai den norbait, urte askoren ondoren ikasten jarraitzeko gai dena eta UK FOTO elkartearen lagun sentitzea bezain erraza da garrantzitsua den zerbait aurkitzeko gai dena. Garrantzitsua da oraindik ere egunsentian ateratzen diren pertsonak existitzen jarraitzea, ez ezer frogatzeko, baizik eta aurrean duten mundua argiak segundo batzuetan nola eraldatzen duen begiratzeko. Oraindik une batek gordea izatea merezi duela sentitzen duten pertsonak. Amada bezalako pertsonak. Eskerrik asko gure galderei erantzuteagatik.

@caramadts

<https://www.flickr.com/photos/caramad/>

amadaterradillos.com

ARGAZKI TEKNIKA:

KLABE ALTUKO ARGAZKIGINTZA

Argia protagonista

OSCAR MERINO, 2026ko maiatzaK 19

Klabe altuko argazkigintza irudi argiak, leunak eta delikatuak sortzea bilatzen duen teknika da; bertan, tonu argiak dira nagusi eta itzalak oso gutxi ageri dira; ia-ia ez dira existitzen.

Lasaitasuna, purutasuna, freskotasuna eta dotorezia transmititzen dituen argazkia da emaitza.

AMaC

NOLA LORTU?

Argiztapena da gakoa. Argi intentsu eta inguratzaile bat behar da, kontrastea murrizteko.

Argi naturalarekin lan egitea da egokiena, leiho baten ondoan, barruko argazkietan. Kanpoan, hobe da goizeko lehen orduak aprobetxatzea edo zeru hodeitsuak daudenean.

Elurrez estalitako paisaia ere aukera ona da argazkigintza mota hau lortzeko.

- Garrantzitsua da irudia pixka bat erakustea, urrats bat edo bi, baina xehetasunik galdu gabe. Histograma berrikusi beharko da, argi altuak ez erretzeko.

- Atzealde argi edo zuriek oso ondo funtzionatzen dute. Baita arropa eta osagarri argiak ere.

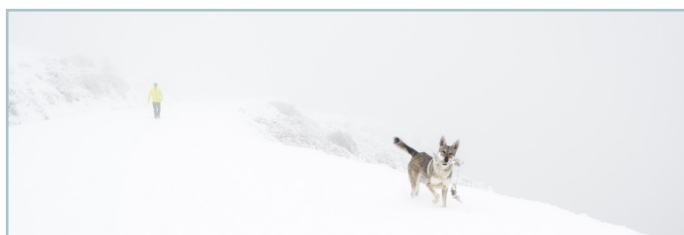
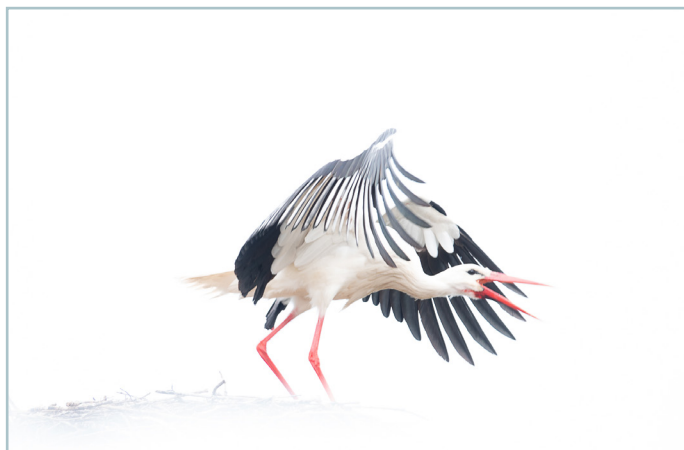
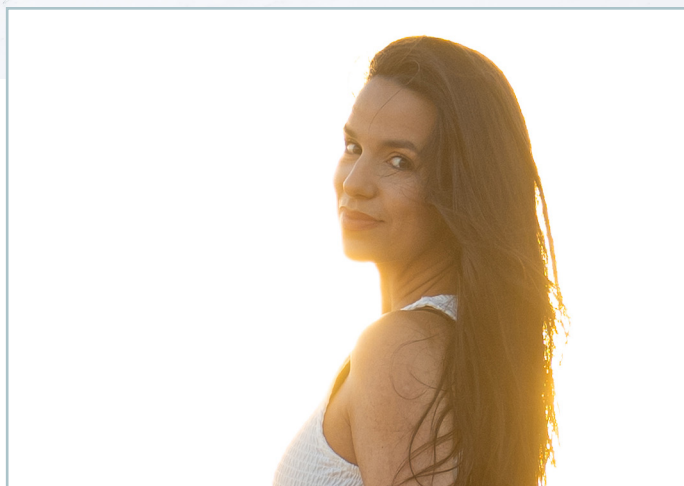
- Edizioan, are gehiago ugaritu daitezke esposizioa eta goi-argiak edo argi altuak, eta itzalak eta kontrastea murriztu.

GOMENDATUTAKO KAMARA-DOIKUNTZAK

ISO	100 - 200
IREKIERA	F5.6 – f11
ESPOSIZIOA	+1etik +2ra EV
ESPOSIZIO-ABIADURA	Eszenarako egokia
ZURI-BALANTZE	5500-6500 K
KOLORE-PROFILA	Neutro/plano

KONPOSIZIO MINIMALISTA

Gutxiago gehiago da. Klabe altuan lan egitean, elementuak erraz geratzen dira soberan. Konposizio garbi eta orekatu batek argia eta subjektua benetako protagonistak izatea ahalbidetzen du.

ARGAZKI TEKNIKA:

KLABE BAXUKO ARGAZKIGINTZA

Argiaren eta itzalaren indarra

OSCAR MERINO, 2026ko maiatzak 19

Klabe baxuko argazkigintza tonu ilunen eta itzal sakonen nagusitasunagatik bereizten da.

Argiztapen kontrolatu baten bidez, argazkilariak erakutsi nahi duen hori bakarrik nabarmentzen da. Horrela, misterioz eta emozioz beteriko irudi biziak sortzen dira.

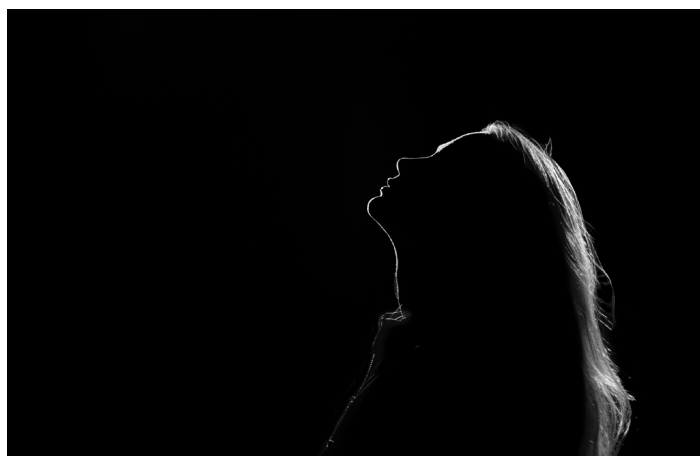
NOLA LORTU?

- Argia kontrolatzea da gakoa, eta enkoadre osoa ez argizatzea. Garrantzitsua da norabide jakin bateko argi-iturri bat erabiltzea, eta beharrezkoa bada, nahi ez den argia blokeatzea, atzealdean edo arropa beltzen bidez

- Irudia pixka bat azpiratzeko ekintzak (urrats bat edo bi artean) are gehiago areagotzen ditu itzalak eta dramatismoa. Hala ere, garrantzitsua da eremu ilunek xehetasuna mantentzea (beltz hutsera iritsi gabe), efektu hori bilatzen ez bada behintzat.

- Atzealde ilun edo beltzak dira bilatuenak. Edizioan are gehiago jaitsi daitezke itzalak eta beltzak.

- Kontrasteak muturrekoa eta deliberatua izan behar du.

KONPOSIZIO MINIMALISTA

Gutxiago, gehiago da. Espazio negatiboa eta argia begirada gidatzen dute eta emozioak transmititzen dute.

Pentsatu argi-izpi bakoitza zerizanezko-dena bakarrik agerian uzten duen pintzel bat bezalakoa dela.

GOMENDATUTAKO KAMARA-DOIKUNTZAK

ISO	100 - 400
IREKIERA	F2.8 – f5.6
ESPOSIZIO	-1etik -2ra EV
ESPOSIZIO-ABIADURA	Eszenarako egokia
ZURI-BALANTZE	3200-4500 K
KOLORE-PROFILA	Kontraste handia

TOKIKO MERKATARITZA: FOTO SAMAR

ARGAZKIGINTZAZ HITZ EGITEKO LEKU SAKRATUA

LUIS LABEAGA. 2026ko maiatzak 8

Produktuak saltzen dituzten hamaika denda ezagutzen ditugu. Eta ziur definitzera ausartzen gutxi batzuk ere ezagutzen ditugula, non zerbait erostera ez ezik, duela hamarkada batzuk hasi zen eta oraindik bizirik jarraitzen duen esperientzia baten parte sentitzeko sartzen baikara, kamera, objektibo, karrete, sentsore, zalantza tekniko eta argazkigintzaren zaleari beti laguntzen dion ilusio eta ziurgabetasun nahasketa horren artean. Duela lau hamarkada afizio honekin interesatzen hasi nintzenetik, beti iruditu zait Foto SAMAR bigarren kategoria horretakoa zela argi eta garbi. Zalantzarik gabe, erreferentziatzko denda eta derrigorrez bisitatu beharreko lekua zen. Erakusleihoetan jartzen zuten materiala ikusita, hortzak zorrozten zitzaizkizun. Iltaran jarritako kamerak edo argazki-motxila txukun ordenatuak baino zerbait gehiago gogoratzen dut. Oraindik ere zer argazki mota egiten duzun, zer bilatzen duzun benetan, zer arazo konpontzen saiatzen zaren edo, besterik gabe, kamera aldatzera ausartzen ez zarelako zer amets atzeratzen ari zaren entzuteko prest dagoen norbait zegoen tokian sartzeko sentsazioa zen. Entzuteko prestasun horrek balio handia du Interneten erostera ausartzen garen klik hotzarekin alderatzen badugu, tekla sakatu aurretik informatu garen arren.

Foto SAMARen historia berrogeiko hamarkada inguruan hasten da, Bilbo gerraosteko austeritate gogorrean murgildutaz egoengaraian eta argazkigintzak oraindik erritu motel eta magikoaren kutsua zuenean. Oso jarduera teknikoa zen, kamera mardulen mende zegoena, ia beti jatorri alemaniarrekoak, zuri-beltzeko irudiak bakarrik eskaintzen zituztenak eta errebelatzeko astebete behar zutenak. Hasieran, familia-enpresa bat zen, errebelatze-laboregia zuen argazki-estudio bat, eta 60ko hamarkada aldera egin zuen argazki-materiala saltzeko jauzia. Hirurogeita

hamar urte baino gehiago igaro dira harrezkero, eta denbora horretan Bilbo nabarmen eraldatu da, baita kamerak eta argazkilariak berak ere, baina, batez ere, pertsonak irudiekin erlazionatzeko modua. Ez da gutxi. Gaur egun, bi emakume, Maria Ugarte eta Kristiñe Piedra, dira Foto SAMARen arduradun nagusiak. Gure Elkartearekin elkarlanean aritzeaz gain, adeitasunez, beren denda erakutsi digute, hizketaldi lasaia dugun bitartean.

Hamarkada hauetan guztietan argazkigintzan gertatu den guztiari buruz pentsatzen badu norbaitek, primeran ulertuko du bizirik jarraitzea ez dela kamera saltzearen kontua bakarrik izan. Bidean lasaitasuna galdu gabe egokitzen jakitearen kontua ere izan da. Eta hor dago, hain zuzen ere, Foto SAMARen gako garrantzitsuetako bat. Enpresaren norabidea gehien aldatu zuen unea zein izan zen galdetu diegunean, Mariak eta Kristiñek azkar eta zalantzarik gabe erantzun zuten: *"Argazkigintza digitalaren iritsiera"*. Hamarkadetan zehar ziurtasun aldaezinen gainean eraikitako industria bat betiko eraldatu zuen lurrikara teknologiko baten modukoa izan zen.

Gaur egun erraza da hori ahaztea, baina denbora luzez argazkilari profesional gehienek lehen kamera digitalak eszeptizismo eta mesfidantza nahasketa batekin begiratzen zituzten; prestazioak oraindik mugatuak baitziren, kalitatea karretearenetik urrun baitzegoen eta, jakina, ausartenek bakarrik imajinatzen baitzuten etorkizuna zirela eta argazkigintza kimikoa hain modu bortitzean ordezkatzeko zutela. Mariak eta Kristiñek aitortu dute hasieran ez ziotela etorkizun handirik ikusten. *"Lehen kamerak analogikoak ordezkatzetik oso urrun zeuden"*. Baina aldaketa iritsi zen. Eta azkar iritsi zen. Agian askok onartzeko prest zeudena baino azkarrago.

Digitalaren aurrerapen bizkorrekin batera, ohitura guztiak desagertu ziren. Laborategi batzuen usaina. Diapositiba-kaxak. Errebelatzearen zain egotea. Gure museo partikularreko pieza txikiak balira bezala arretaz gordetako negatiboak. Eta eraldaketa harekin ez ziren erremintak bakarrik aldatu, pertsonak argazkigintzarekin zuten harreman emozionala ere aldatu zen.

Seguruenik denda gutxik bizi izan dute prozesu hori barrutik Foto SAMAR-ek bezain intentsitate handiz; izan ere, jende askok karretearen eta ondorengo errebelatuaren kostuaz kezkatu gabe ehunka irudi ateratzearen abantailak deskubritzen zituen bitartean, betiko negozio espezializatuek ia erlojuaren kontra aritu behar izan zuten beren burua salbatzeko.

Eta, hala ere, eutsi egin zioten. Ez geldiarazten duen nostalgiatik, ezta analogikoaren eta digitalaren arteko gerra zentzugabetik ere, baizik eta askoz adimentsuagoa den zerbaitetik. Foto SAMARen ulertu zuten teknologia aldatu egiten dela, baina giza behar batzuek bere horretan jarraitzen dutela. Eta aholku-beharra, gertuko elkarriketak, elkarrenganako konfiantza. Azken batean, denda espezializatu batean sartu, eta artatzen zaituenak hori guztia eskaintzen dizula eta benetan zertaz ari den badakiela sentitzea. Agian horregatik jarraitzen dute gaur egun ia iraultzailea dirudien zerbaitetan tematzen. Harreman pertsonala.

Merkataritzaren zati handi batek bezeroa eskaera-zenbaki soil bihurtu duen bitartean, webgunearen orgatxoan gorde eta klik bidez erosten duena, Foto SAMAREk gertuko tratua, aholkularitza profesionalaren eta saldu osteko zerbitzuaren balioa defendatzen jarraitzen du. *"Jendeak baloratu egiten du gertu norbait izatea edozein arazo konpontzeko"*, azaldu dute. Eta zaila da buruarekin ezetz ez egitea, pentsatzen denean zenbat aldiz denda espezializatu bateko elkarriketa zintzo batek erosketa oker bat saihestu duen, hasierako ideia berriz planteatzera eramane zaituen edo zaletasun berri

bat piztea lortu duen.

Izan ere, gaur egun Foto SAMAREko atetik sartzen dena ez da soilik reflex-ez eta objektibo argiz beteriko argazkilari profesional hura. Gaur egun, guztiz desberdinak diren profilak bizi dira elkarrekin. Material espezifikoaren bila dabiltzan profesionalak, beren pasioa bizirik mantentzen jarraitzen duten zale beteranoak eta telefono

zituaren bitartean, argazkilaritza analogikoa modu harrigarrian hazi zen berriro. Une batzuetan, gainera, pelikularik gabe ere geratu ziren, stock faltagatik. Urte batzuk lehenago pentsaezina zirudien egoera hura. Eta bitxia egiten zaie, gehiegi pentsatu gabe milaka irudi egitearekin itsututa hamarkadak eman ondoren, zale gazte asko justu kontrakoaren bila ari dela orain, antza. Geldotasuna. Itxaronaldia.

mugikorrek eta kamera digitalez inguratuta hazi diren, baina argazkilaritza analogikoarekiko jakin-min ia erromantikoa sentitzen duten gazteak.

Xehetasun hori bereziki interesgarria da, urte luzez karretea nostalgikoentzako erlikia bihurtzera kondenatuta zegoela zirudielako. Hala ere, ezusteko zerbait gertatu zen. Belaunaldi berriak, jakin-mina gidari zutela, inoiz bizi izan ez zuten arduratzen hasi ziren. Karrete-kamerak, argazki-filma, errebelatu kimikoak, irudi inperfektuak, ale tamaina... modan daude berriz ere. UK FOTOk ere tokia gorde du Sopolako lokalean errebelatze analogikorako.

Mariak eta Kristiñek oso modu naturalean laburbiltzen dute. *"Analogikoa ez zen sekula desagertu"*. Eta seguru aski arrazoi dute. Agian, une egokiaren zain geratu zen berriro interesa pizteko. Eta pandemiak zerikusi handia izan zuen ustekabeko itzulera horretan. Planeta erdia gelditu eta pertsonak denborarekin erlaxionatzeko modu desberdinak bilatzen

Akatsa eta balizko etsipena. Karrete bat kargatzearen sentsazio fisikoa, dena ez kontrolatzearena eta egun batzuk geroago arte zer atera den zehazki ez jakitearena. Agian, argazkilaritza analogikoak beste era batera BEGIRATZERA behartzen duelako.

Baina Foto SAMAR ez da iraganean ainguratuta bizi. Guztiz bestela. Ondo baino hobeto dakite gaur egungo merkatua nora doan. Ispilurik gabeko kamerek argi eta garbi menderatzen dute segmentu ertaina eta profesionala, apurka-apurka reflex tradizionalak ordezkaturik; telefono mugikorrek, berriz, kamera konpaktu sinpleen merkatuaren zati handi bat irentsi zuen azkenean. Hala ere, hor ere paradoxa berriak ageri dira. Azaldu dutenez, gazte asko prestazio apaleko kamera konpaktuak eskatzen ari dira, duela urte batzuetako lehen digital haien ia antzekoak. Ez dute bereizmen handiena eta muturreko teknologia bilatzen. Estetika, erosotasuna eta soiltasuna bilatzen dute. Irudi-mota ez hain perfektua eta emozionalagoa.

Oso bitxia da ikustea nola argazkia, musika edo moda (janzkeran bezala), askotan zirkulu ikusezinetan mugitzen den. Analogikoa bueltan da, binilozko diskoen moduan.

Mariak eta Kristiñek Internetez ere hitz egiten dute, gehiegizko dramatismoa gabe. Jakina, jokoaren arauak aldatu egin ziren. *"Bezera batzuek aholkuak denda jaso, eta gero online erosten dute"*. Hori gertatzen da. Baina *"gehienek giza tratua eta ondorengo zerbitzua baloratzen"* dutela ziurtatu dute. Eta agian hor dago funtsezko aldea, produktuak saltzearen eta hainbat hamarkadatan konfiantza eraikitzearen artean. Azaldu dutenez, hain espezializatuta dagoen denda batek ez du prezioarengatik soilik bizirauten. Bizirik irauten du, haren inguruan pertsona komunitate txiki bat sortzen delako, eta badakitelako bidaia baten aurretik arazo,

zalantza edo matxura garrantzitsu bat dutenean, beste aldean norbait egongo dela haiei laguntzeko prest. Hori ez da agertzen kameren fitxa teknikoetan.

Elkarrizketa adimen artifizialera (AA) iristen denean, erantzuna zuhurra eta zentzuduna da berriro. Ez dago ezkortasunez eta gehiegizko ilusioz beteta. Aipatu dutenez, aldaketa berrietara egokitzea izango da, *"beti egin izan dugun bezala"*. Esaldi horrek nahiko ondo laburbiltzen du Foto SAMARek hamarkada hauetan izandako historia osoa. Ezagutzeko modukoak izateari utzi gabe moldatzea. AAK argazkigintzari arima kendu diezaiokeen ala ez, bere ikuspegia bereziki interesgarria da. *"Sortzeko modu ezberdinak besterik ez direla"* uste dute, eta egia osoa den esaldi bat gehitu dute. *"Argazkiarekin gozatzen duena kamera eskuetan duela ikusten jarraituko dugu"*. Izan ere, argazkiaren benetako bihotza ez da inoiz azken emaitzan bakarrik egon, baizik eta ateratzeko, bidea egiteko, argi egokiaren zain egoteko, parametroak doitzeko, huts egiteko, berriro saiatzeko eta emozio-deskarga txiki hori sentitzeko ekintza fisikoan, norberak zerbait berezia antzeman duela dakienean, beretzat bada ere. Eta ekintza horiek pertsonak behar dituzte oraindik ere.

Sektore barruan ere badago autokritikarako nolabaiteko tartea. Uste dute fabrikatzaile batzuek oker jokatu zutela oraindik eskari handia zuten zenbait kamera konpaktu edo bridge motako kamera merkatutik kenduta. Urteetangama errentagarrienekin

bakarrik obsesionatuta egon zela zirudien industriaren beste ondorio bat da, eta ahaztu egiten zaio zaletu askok ez dutela, halaberharrez, ekipo erraldoirik edo muturreko teknologiarik bilatzen.

Hala ere, zailtasun guztiak gorabehera, berriro hutsetik hasiko liratekeen galdetzen zaienean, erantzuna baiezkoa da oster ere. Izan ere, negozioaren atzean garrantzitsuagoa den zerbait nabaritzen da. Irudi-munduarekiko benetako pasioa. Beharbada horregatik da hain erraza ulertzea elkarrizketaren azken erantzuna, guztietan garrantzitsuena ziurrenik. Negozioaz harago nola gogoratzea gustatuko litzaiekeen galdetzen diegunean, ez dute salmentez, zifrez eta markez hitz egiten. Pertsonen mintzo dira. *"Irudian espezializatutako denda bat bezala, atzean giza talde kualifikatua eta hurbila duena"*.

Hitz horiek irakurtzean, argazkizale askorentzat horrelako denda batek irudikatzen duen guztia pentsatzea saihestezina da. Nik argi daukat Foto SAMAR ez dela kamerak erosteko denda bat bakarrik. Jende askorentzat, ni neu barne, bertan erosi zuten lehen reflex kamera, bertan ikasi zuten zer zen objektibo argitsu bat, bertan errebelatu zuten lehen karreteia edo bertan azaldu zien norbaitek pazientzia amaigabe zergatik ateratzen ziren argazkiak oraindik mugituta.

Enhunka istorio pertsonalen parte izan da, nolabait.

Bilbok hobera egin du eta erosketak inpertsonalak bihurtu dira. Baina oraindik badaude lekuak non norbaitek argazkilaritzaz hitz egiten dizun begietara zuzenean begiratu, eta ez pantaila bati begiratu. Non kamerak ez diren objektu teknologiko soilak, oroitzapenak, bidaia, emozioak eta bizitza zatiak gordetzeko tresnak baizik. Agian urte asko barru kamerak berriro erabat aldatuko dira. Agian AAK irudiak sortzeko modua are gehiago eraldatuko du. Agian gaur egun imajinatu ere egiten ez ditugun teknologiak agertuko dira. Baina kamera bat eskuen artean eutsiz hunkitzeko gai diren pertsonak dauden bitartean, Foto SAMAR bezalako guneak egoten jarraituko dute, denboraren joanari modu diskretuan aurre eginez.

Ondo kontserbatutako negatibo zahar horiek bezala, hamarkada batzuk geroago ere galduta genuela uste genuen une bateko argi zehatza guri itzultzeko gai direnak.

UKFOTOren izenean eskerrak eman nahi dizkiet Maria eta Kristiñeri beren denbora baliotsua eskaintzeagatik eta Foto SAMAR berriz gogora ekartzen laguntzeagatik.

Helbidea: Atxukarro doktorearen kalea 2, 48009 Bilbo

 digital@fotosamar.es

 Tfno: 944 16 31 10

 [@fotosamarbilbao](https://www.instagram.com/fotosamarbilbao)

 fotosamar.com

Dra. María Redondo Aretio y
Dr. Ignacio Redondo Garmendia

María Díaz de Haro, 10

clínica dental
REDONDO

Odontología para toda la familia
Diseño digital de sonrisa
Cirugía robótica X-Guide
Sedación consciente
Dientes fijos en 24h
Medicina estética facial
Escáner intraoral y TAC dental 3D

PADI • Tel.: 944418538

DOG & SCISSORS
Peluquería Canina

Cortes a Tijera
Stripping

11 años
contigo

Avda. de la Libertad, 52
48901 Barakaldo
☎ 946 123 597

ZER EGOSTEN DA UK FOTON?

Ander Moreno. 2026ko ekainak 30

CEF 2026 SARI NAZIONALA GARA!

Gure ibilbidearen mugarririk handiena! Espainiako Argazkilaritza Konfederazioak (CEF) 2026ko CEF Sari Nazionala eman dio gure UK FOTO aldizkariari.

Erabateko babesia eman zaio Elkartearen argitalpen-lanari. Saria CEFen kongresuan jasoko da azaroan, Logroñon. Abenduko zenbakian berria zabaltzeko eta saria nola jaso zen kontatuko dugu.

Gure presentziak egoera autonomikoan geldiezina jarraitzen du. Eder Seara bazkidea Donostian izan zen Elkartearen izenean, VI. Euskal Argazki Ligako UK FOTOren saria jasotzeko. Ekitaldi berean jaso

zuen bere saria, banakako hirugarren sailkatu gisa. Zorionak, Eder

Gure bazkideek, kamera bizkarrean, tiroka jarraitu dute hilabete hauetan, hiru argazki irteera interesgarri egin baitira. Horrela, Bolintxuko ur-jauzian magia berdea eta uraren jarioa arakatu genituen, Azkorri hondartzako itsas argiari eta egiturei desafio egin genien eta gaueko zerua ukitu genuen Esne Bidearen neurrigabetasuna harrapatuz Lunadako marko ikaragarritik. Gainera, kolektiboak bere balioaniztasuna eta begi kritikoa erakutsi zuen hainbat bazkideren parte-hartzearekin "Bilboko hilerria" V. Argazki Lehiaketan, gure argazkilarien sormena probatu zuen eszenatoki konplexu batean.

Prestakuntza-jarduerak indargune izaten jarraitzen du Elkartean. Argiztapenari buruzko ikastaro aurreratuan, Javier López Fabiánek praktika egin ziren kanpoan modeloekin, eta ekimen horrek

arrakasta handia izan zuen. Eskaera handia denez, ikastaro hori errepikatu egin da.

Estudioan, bazkideek Marinaren flash-tailerrean lokala erabiltzen jarraitzen dute, baita euren konturako saioetan ere, irudi zirrargarriak eta profesionalak lortuz. Bestalde, Patxi Pérez eta Ángel María Cerezo bazkideek *Photoshop* ikastaroen buru izaten jarraitzen dute, taldearen lan-fluxu digitala leunduz.

Ekaitz tailer interesgarria ere izan genuen, Javier Alonso de la Torreren eskutik. Atmosfera tximista perfektua "ehizatze" interpretatzen ikasi genuen, fenomeno horiek nola sortzen diren eta haien mota desberdinak nola identifikatzen diren ezagutu genuen, eta horiek zehaztasunez aurkitzeko funtsezko gakoak aztertu genituen.

Ikasturte bizi honen amaieran eta udako oporrei hasiera eman aurretik, «*El paisaje imperfecto*» aurkeztu genuen, Javier Alonso de la Torreren liburu berria, CEFek 2026ko Liburu Onenaren Ohorezko Aipamena eman ziona. Bertaratutakoek egilearekin izandako solasaldi hurbilaz gozatu zuten, bere sormen prozesuaren nondik norakoak ezagutu zituzten eta aleen sinadura klasikoa partekatu zuten.

Bestalde, ez dugu ahaztu behar UK FOTO Elkartek antolatutako Sopelako jaietako IX. *Argazki Rallya*. Rallya ekainaren 28an egin zen, eta 46 pertsonak hartu zuten parte. Halaber, Rallyko sariak Larrabasterrako jaietako txupinazoan banatu ziren, uztailaren 15ean. Gainera, Rally hori Herri Herri Euskadiko Rally txapelketarako sailkatuko da.

2026. urte honek aldaketa garrantzitsuak ekarri ditu elkartearen egutegira. Sopelako ohiko Argazki Jardunaldiak ohiko data utzi eta udazkenean aldatuko dira, zehazki azaroaren 6, 7 eta 8an. Asteburu erabakigarria izango da: azaroaren 7an, larunbata, Sopelan ospatuko da Euskadiko Argazkilaritza Federazioaren funtsezko topaketa. Luxuzko kartela biribiltzeko, Paco Farero izango da VI. Jardunaldietarako hizlari gonbidatua, eta apur bat gehiago ezagutu dezakegu zenbaki honetan bertan argitaratu dugun elkarrizketarekin.

Azkenik, ezin dugu ahaztu Sopelako VI. Argazki Lehiaketa, UK FOTOk antolatua, Sopela Kosta Fest jaialdian (irailak 18, 19 eta 20) egingo dena eta euskal argazki federazioaren (Argizaiola) lehiaketarako sailkatuko dena. Lehiaketa horretarako argazkiak irailaren hasieratik aurkez daitezke.

ZORIONAK!

UNE HISTORIKOA

UK Foto aldizkaria
CEF 2026 Sari Nazionala irabazle,
Hedabiderik onena kategorian,
Espainiako Argazkilaritza Konfederazioak emana.

Eskerrik asko hau posible egiten duzuen guztioi
ARGAZKILARITZARAKO PASIOA

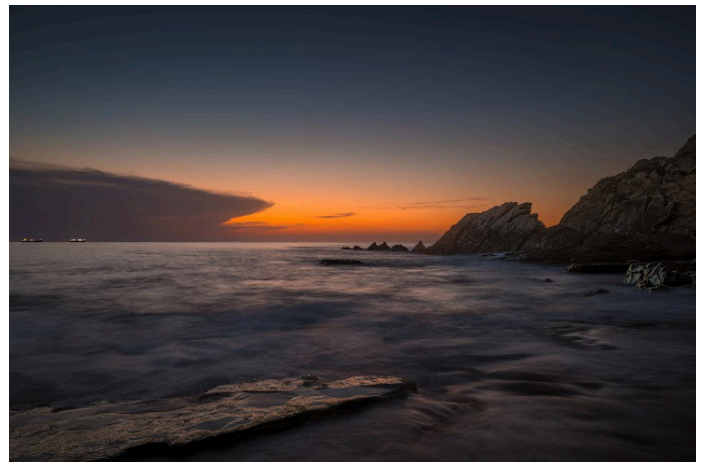
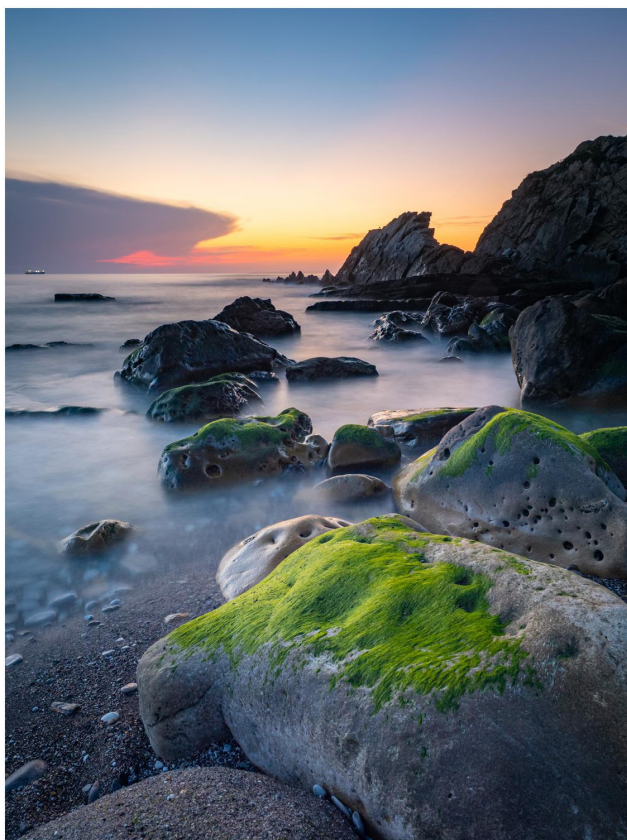
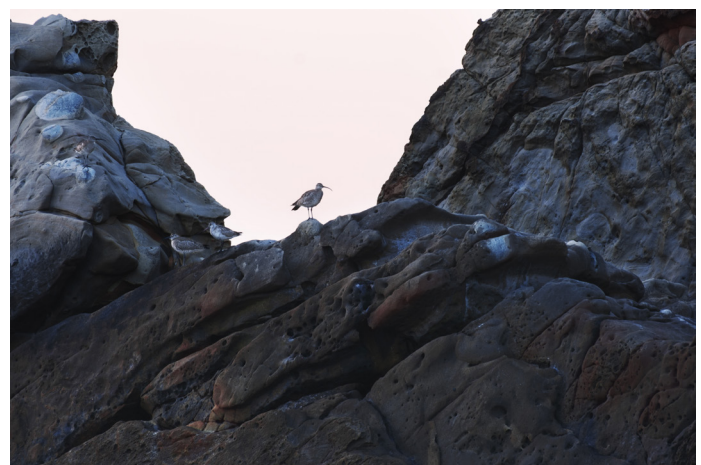
TXANGOAK

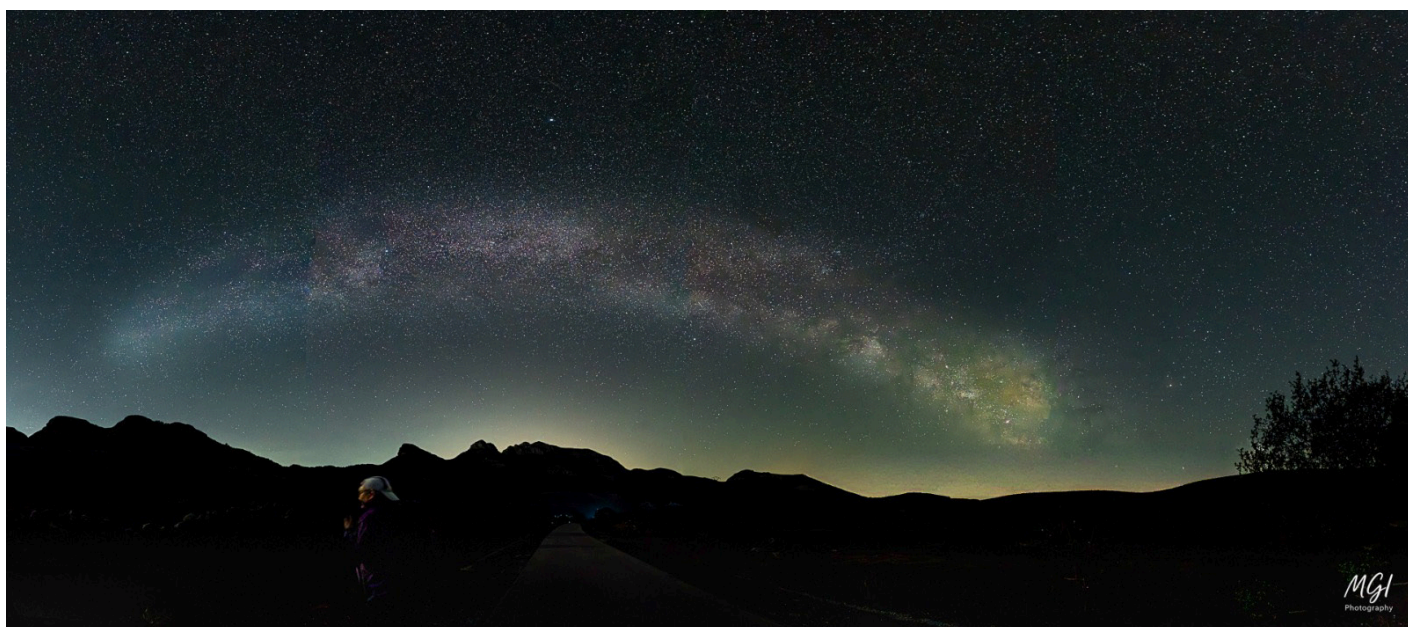

Bolintxu ur-jauzia, Bilbo

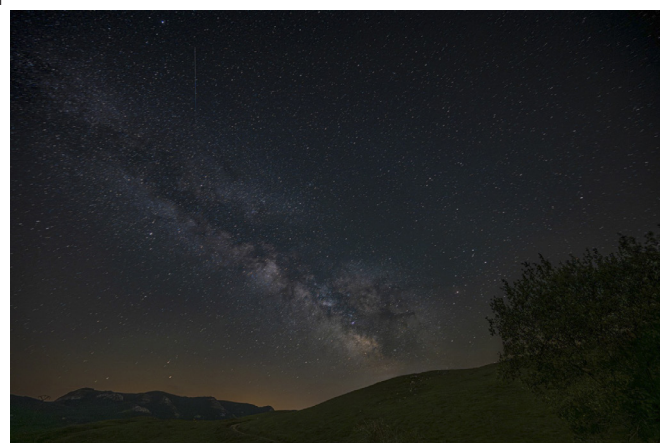

Azkorri hondartza, Getxo

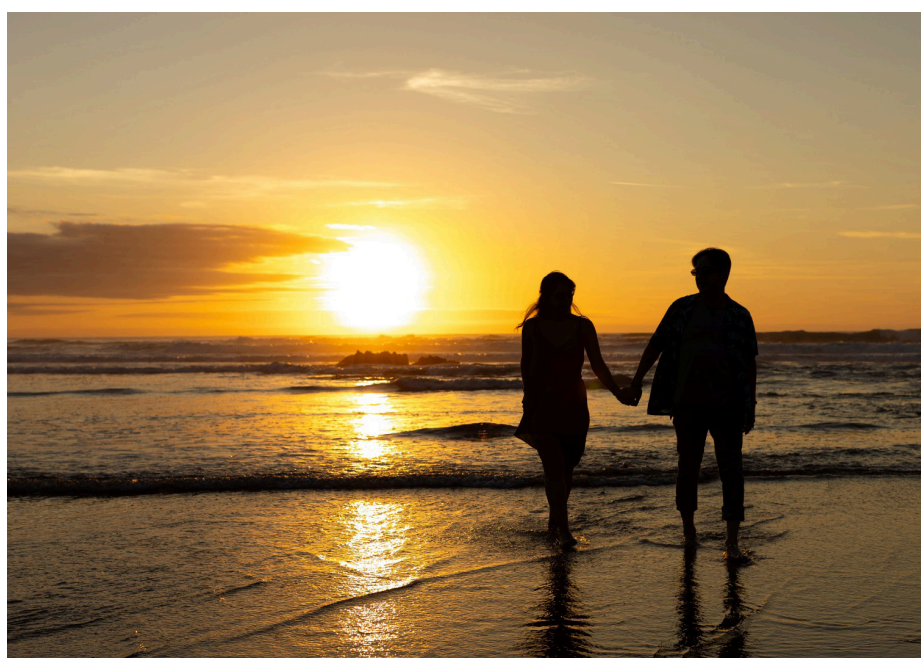

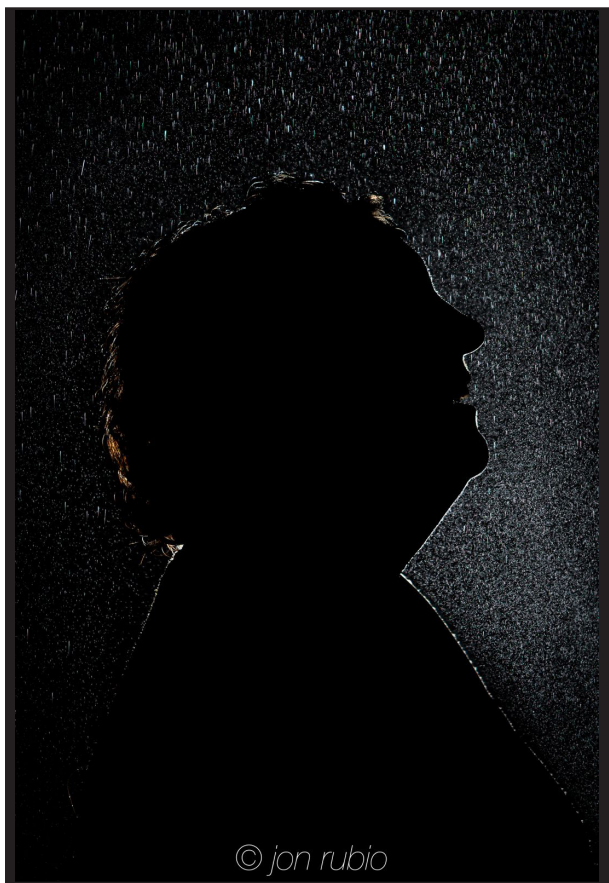
Lunada

Javier Lópezekin egindako argiztapen-tailerretan ateratako argazkiak.

Uk Foto estudioan
ateratako argazkiak

SOPELAKO VI. ARGAZKI JARDUALDIAK

VI JORNADAS FOTOGRÁFICAS DE SOPELA

AZAROA / NOVIEMBRE 6-7-8

7-11-2026 : ARGAZKI TOPAKETAK,
ENCUENTROS FOTOGRÁFICOS :
PACO FARERO

KURTZIO KULTUR ETXEA (SOPELA)

PROGRAMA OSOA BEHEAN / PROGRAMA COMPLETO MAS ADELANTE

Herria gara
Sopela
SOPELAKO UDALA

UK FOTO

GURE ERAKUSKETAK

EN BLANCO y NEGRO

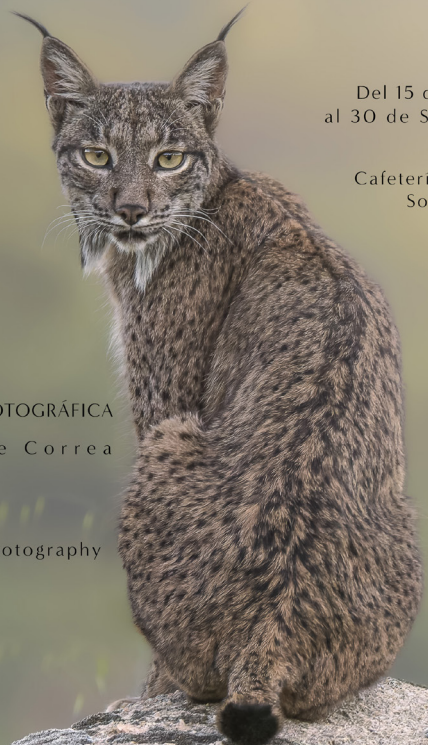
Exposición Fotográfica

Alberto Navea
620 66 15 47
titoak01

UK FOTO

Hotel Ortuella
Del 15 Junio al 30 Sept de 2026

MIRADAS
El latido de lo salvaje

Del 15 de Junio
al 30 de Septiembre

Cafetería Txindor
Sopela

EXPOSICIÓN FOTOGRÁFICA
Borja Yuste Correa

borjayustephototheory
646868473

UK FOTO

Explora la belleza de nuestros bosques

Exposición Fotográfica

Del 15 de Junio al 30 de Septiembre de 2026
Café Taberna Lurren - Sopela

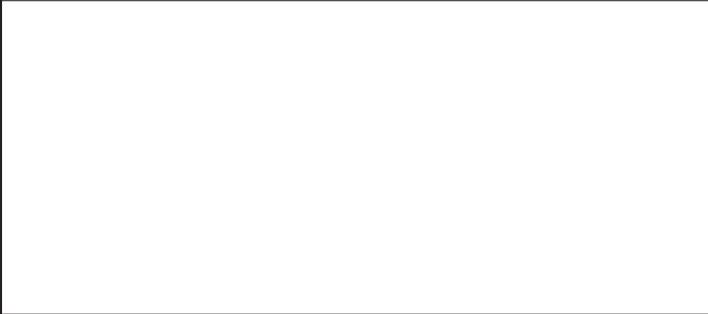
Ana Rivero
PHOTOGRAPHY

¡Visítanos!

688 69 86 10
ane_rive_

UK FOTO

WHITE

Sonia Montejo

Web: soniamontejo.com Telefono : 659 62 62 62

Aldizkari inprimatu hau inguruko biblioteketan eta taberna kolaboratzaile hauetan irakur daiteke.

DALE VIDA
A TUS FOTOS

Ribera de Axpe, 10 - 48950 ERANDIO · 944 755 198 · www.maionart.com

SAMAR
FOTO · VIDEO · IMAGEN DIGITAL

Tienda especializada
en fotografía y vídeo profesional
Con más de 70 años de experiencia

¡Primera Wonder Photo Shop de Euskadi!
¡Escanea el QR e imprime tus recuerdos!

NUESTROS SERVICIOS

- Venta personalizada
- Asesoramiento profesional
- Fotografía analógica y digital
- Imagen y sonido
- Iluminación
- Mercado de segunda mano
- Impresión digital
- Revelado analógico color y B/N

- Venta de rollos y material de laboratorio
- Copias de vídeo y/o traspaso a digital
- Gestión de reparaciones
- Limpieza de sensores DSLR y CSC

Y MUCHO MÁS

Dr. Atxukarro, 2. Bilbao | 944 163 110
www.fotosamarbilbao.com | digital@fotosamar.es

LAUKARA

GESTIÓN DE HOSTELERÍA
www.laukaragroup.com

Sopelmar Club Social

www.sopelmarclubsocial.com
[sopelmarclubsocial](#)

Urbanización Sopelmar,
Kukululu Kalea, 75 - Sopela

Tel: 846 663 208

Txindor Cafetería

[Txindor_sope](#)
Akilino Arriola, 4 - Sopela
Tel: 946 765 641

**Bar Restaurante
Club Arrietara**

Solondota Kalea s/n
Sopela
Tel: 633 902 542